

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 21. travnja 2021. [\[Multimedia\]](#)

Usmena molitva

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Molitva je razgovor s Bogom i svako stvorenje, u stanovitom smislu, „razgovara“ s Bogom. Kod čovjeka molitva postaje *riječ*, zaziv, pjesma, poezija... Božja se riječ utjelovila i u tijelu svakoga čovjeka riječ se vraća Bogu u molitvi.

Riječi su naših ruku djelo, ali one su također naše majke i u određenoj nas mjeri oblikuju. Riječi pojedine molitve pomažu nam sigurno proći kroz opasnost doline smrti, usmjeravaju nas prema poljanama zelenim i vrucima tihanim, kao što nas uči moliti jedan psalam (usp. Ps 23). Riječi se rađaju iz osjećajâ, ali postoji također obrnuti put: onaj kojim riječi oblikuju osjećaje. Biblija uči čovjeka da treba sve iznositi van na svjetlo te riječi, da se ništa od onoga što je ljudsko ne treba isključivati, cenzurirati. Posebno je opasna bol ako se zatomi, ako joj ne damo izići iz nas van... Bol zatvorena u nama, koju se ne izražava ili daje oduška, može otrovati dušu; smrtonosna je.

To je razlog zašto nas Sveto pismo uči moliti riječima koje su katkad i smione. Sveti pisci nas ne žele dovesti u zabludu u vezi sa čovjekom: znaju da u njegovu srcu prebivaju također riječi koje nisu nimalo pohvalne, pa čak i mržnja. Nitko se od nas ne rađa svet i kad ti rđavi osjećaji pokucaju na vrata našega srca moramo znati odagnati ih molitvom i Božjim riječima. U psalmima nalazimo također vrlo oštre riječi protiv neprijateljâ – riječi koje nas duhovni učitelji uče upućivati na račun đavla i naših grijehâ – a ipak su to riječi koje pripadaju ljudskoj stvarnosti i koje su završile u okrilju Svetoga pisma. One su tamo da nam svjedoče da, kad se na nasilje ne bi ustalo riječima kako bi se lošim osjećajima otupjelo oštricu, kako bi ih se usmjerilo tako da ne štete, svijet bi bio njima potpuno preplavljen.

Prva čovjekova molitva je uvijek usmena molitva. Najprije se miču usne. Premda svi znamo da moliti ne znači ponavljati riječi ipak je usmena molitva najsigurnija i može se uvijek moliti. Osjećaji,

međutim, ma kako plemeniti bili, uvijek su nepouzđani: dođu i odu, nestanu pa se opet vrate. I ne samo to: milosti koje se zadobiva po molitvi također su nepredvidive: u nekim trenucima utjeha je napretek, ali u trenucima najveće tame kao da potpuno ispare. Molitva srca je tajanstvena i u određenim trenucima skrivena. Usmena molitva, ona koja se šapuće ili moli u vjerničkom zboru, uvijek je dostupna i nužna kao rad rukama. U Katekizmu se kaže: „Usmena molitva nužna je u kršćanskom životu. Učenike, koje je privukao svojom tihom molitvom, Učitelj uči usmenoj molitvi: Očenaš“ (br. 2701). „Nauči nas moliti“ mole učenici Isusa i Isus uči usmenoj molitvi: Očenaš. I u toj molitvi je sve.

Svi bismo trebali imati poniznost pojedinih starijih osoba koje, u crkvi, možda zato što ih sluh više ne služi dobro, poluglasno izgovaraju molitve koje su naučili kao djeca, ispunjavajući svojim šapatima crkvenu lađu. Ta molitva ne remeti tišinu, nego svjedoči vjernost dužnosti moljenja, koju se neprekidno prakticira čitav život i od koje se nikada ne odustaje. Ti su ponizni molitelji često veliki zagovornici župâ: to su hrastovi koji iz godine u godinu šire svoje grane pružajući sjenu sve većem broju ljudi. Samo Bog zna kada i koliko je njihovo srce združeno s tim izmoljenim molitvama: i te su se osobe zasigurno morale suočiti s tamama i trenucima praznine. No, usmenoj se molitvi može uvijek ostati vjeran. To je kao neko sidro: primi se za konop da ostaneš tamo, vjeran, ma što da se dogodilo.

Svi možemo učiti od postojanosti onog ruskog hodočasnika o kojem govori glasovito djelo duhovnosti koji je ovladao umijećem molitve ponavljajući nebrojeno puta isti zaziv: „Isuse Kriste, Sine Božji, Gospodine, smiluj se nama grešnicima!“ (usp. *KKC* 2661; 2667). Samo to je ponavljao. Ako se milost izlila u njegov život, ako je molitva jednoga dana postala tako žarka da je osjetio prisutnost Kraljevstva ovdje na zemlji u našoj sredini, ako mu se pogled preobrazio dotle da je postao kao djetetov, to može zahvaliti tome što je ustrajao u molitvi jedne jednostavne kršćanske strelovite molitve. Na kraju, ona će postati jedno s njegovim dahom. Lijepa je ta priča o ruskom hodočasniku: to je štivo svima pristupačno. Savjetujem vam da pročitate tu knjigu: pomoći će vam shvatiti što je usmena molitva.

Ne smijemo, dakle, prezirati usmenu molitvu. Netko će reći: „Ah, to je nešto za djecu, za neuke; ja tražim misaonu molitvu, meditaciju, nutarnju prazninu da Bog dođe“. Molim vas, ne smijemo podleći oholosti i prezirati usmenu molitvu. To je molitva jednostavnih, ona kojoj nas je Isus poučio: Oče naš, koji jesi na nebesima... Riječi koje izgovaramo uzimaju nas za ruku; u nekom trenutku pobude u nama zadovoljstvo, probude i najpospanije srce; bude davno zaboravljene osjećaje i vode nas prema iskustvu Boga. I, nadasve, jedino one sigurno upravljaju Bogu molitve koje On želi slušati. Isus nas nije ostavio u magli. Rekao nam je: „Vi, kad molite, ovako recite...“ i podučio je molitvi Očenaš (usp. *Mt* 6, 9).